

handeling van het bezwaar mag ten hoogste een half jaar, de behandeling van het beroep ten hoogste anderhalf jaar en de behandeling van het hoger beroep ten hoogste twee jaar duren, terwijl doorgaans geen sprake is van een te lange behandelingsduur in de rechterlijke fase in haar geheel als deze niet meer dan drie en een half jaar heeft geduurd. De omstandigheden van het geval kunnen aanleiding geven een langere behandelingsduur te rechtvaardigen. Verder heeft de Raad in die uitspraak overwogen dat in beginsel een vergoeding van immateriële schade gepast is van € 500,- per half jaar of een gedeelte daarvan, waarmee de redelijke termijn in de procedure als geheel is overschreden.

4.10. Voor dit geval betekent dat het volgende. Vanaf de ontvangst door het Uwv van het bezwaarschrift van appellante op 25 juni 2019 tot de datum van de uitspraak zijn zes jaar en (ongeveer) vier maanden verstreken. In de zaak zelf noch in de opstelling van appellante zijn aanknopingspunten gevonden voor het oordeel dat in dit geval de totale lengte van de procedure meer dan vier jaar zou mogen bedragen. Aangezien de redelijke termijn in de rechterlijke fase met twee jaar en vier maanden is overschreden dient dit te leiden tot een veroordeling van de Staat tot vergoeding van immateriële schade aan appellante tot een bedrag van € 2.500,-.

4.11. Aanleiding bestaat daarnaast om de Staat te veroordelen in de proceskosten van appellante in verband met de indiening van het verzoek om schadevergoeding wegens schending van de redelijke termijn. Deze kosten worden begroot op € 453,50 (0,5 punt, met een waarde per punt van € 907,-).

Conclusie en gevolgen

5. Het hoger beroep slaagt dus niet. De aangevallen tussenuitspraak en aangevallen uitspraak worden bevestigd met, gelet op 4.4, verbetering van gronden en voor zover aangevochten. Dit betekent dat het ongewijzigd voortzetten van de ZW, verbetering van gronden en voor zover aangevochten. Dit betekent dat het ongewijzigd voortzetten van de ZW-uitkering van werknemer per 9 juli 2019 in stand blijft.

6. Omdat het hoger beroep niet slaagt krijgt appellante geen vergoeding voor haar proceskosten, anders dan onder 4.11 vermeld, en het betaalde griffierecht.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- bevestigt de aangevallen tussenuitspraak en aangevallen uitspraak, voor zover aangevochten;
- veroordeelt de Staat der Nederlanden (minister van Justitie en Veiligheid) tot betaling aan appellante van een vergoeding van schade tot een bedrag van € 2.500,-;
- veroordeelt de Staat der Nederlanden (minister van Justitie en Veiligheid) in de proceskosten van appellante tot een bedrag van € 453,50.

Arbeidsongeschiktheid

303

Geen marge bij urenbeperking

Centrale Raad van Beroep
8 oktober 2025, nr. 23/2126 WIA,
ECLI:NL:CRVB:2025:1495
(Rijnbeek)
Noot E. van den Bogaard

Urenbeperking. Maximum. Marge. Relatieve belastbaarheid.

[Wet WIA art. 5]

i. De deskundige van de Raad heeft de energetische beperkingen van appellante aangescherpt. Appellante is zes uur per dag en maximaal 30 uur per week belastbaar. De verzekeringsarts bezwaar en beroep wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat bij de urenbeperking van 30 uur per week een zekere marge tot 32 uur per week moet worden gehanteerd. De deskundige heeft inzichtelijk gemotiveerd waarom 30 uur per week voor appellante het maximum is.

ii. Het is verder onjuist dat bij een dergelijke urenbeperking altijd een zekere marge moet worden gehanteerd, wat de verzekeringsarts bezwaar en beroep onder verwijzing naar een uitspraak van de Raad (ECLI:NL:CRVB:2021:2204) lijkt te veronderstellen.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 22 juni 2023, 22/3031 (aangevallen uitspraak) tussen: [appellante] te [woonplaats] (appellante) de raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV)

Samenvatting

Het gaat in deze zaak over de vraag of het Uwv de mate van arbeidsongeschiktheid van appellante per 5 januari 2021 terecht heeft vastgesteld op 57,96%. Appellante vindt dat zij meer (medische) beperkingen heeft dan het Uwv heeft aangenomen. De Raad volgt de door hem benoemde deskundige en komt tot de conclusie dat appellante op 5 januari 2021 meer beperkt was dan het Uwv heeft aangenomen. Het Uwv moet opnieuw beslissen op het bezwaar met inachtneming van deze uitspraak.

Procesverloop

Namens appellante heeft mr. P.S. Fluit, advocaat, hoger beroep ingesteld. Het Uwv heeft een verweerschrift ingediend.

De Raad heeft verzekeringsarts M. Roos-Vervoort als deskundige benoemd. De deskundige heeft op 7 oktober 2024 gerapporteerd. Naar aanleiding van de reactie van partijen, heeft de deskundige op 22 april 2025 nader gerapporteerd. Partijen hebben daarop gereageerd.

De Raad heeft partijen laten weten dat hij een zitting niet nodig vindt en gevraagd of zij het daarmee eens zijn. Omdat partijen daarna niet om een zitting hebben gevraagd, heeft de Raad de zaak niet behandeld op een zitting en het onderzoek gesloten.

Overwegingen

Inleiding

1. Bij de beoordeling van het hoger beroep zijn de volgende feiten en omstandigheden van belang.

1.1. Appellante heeft voor het laatst gewerkt als relatiebeheerder/consultant voor 40 uur per week. Na afloop van de voorgeschreven wachttijd heeft het Uwv aan appellante met ingang van 29 augustus 2016 een loongerelateerde WGA-uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) toegekend. De mate van arbeidsongeschiktheid is daarbij vastgesteld op 80,24%. Na afloop van de loongerelateerde periode heeft het Uwv appellante met ingang van

29 juli 2018 een WGA-loonaanvullingsuitkering toegekend, waarbij appellante onverminderd 80 tot 100% arbeidsongeschikt is geacht.

1.2. In verband met een herbeoordeling heeft onderzoek plaatsgevonden door een verzekeringsarts en een arbeidsdeskundige van het Uwv. De verzekeringsarts heeft vastgesteld dat appellante bij het verrichten van werkzaamheden beperkingen heeft en heeft die beperkingen neergelegd in een Functionele Mogelijkhedenlijst (FML) van 8 maart 2021. De arbeidsdeskundige heeft voor appellante onvoldoende functies kunnen selecteren om tot een theoretische verdien capaciteit van meer dan 20% te komen. Gebaseerd op een mate van arbeidsongeschiktheid van 80-100%, heeft het Uwv de WIA-uitkering van appellante bij besluit van 8 maart 2021 ongewijzigd voortgezet.

1.3. Bij besluit van 24 mei 2022 (bestreden besluit) heeft het Uwv het bezwaar van de exwerkgever van appellante tegen het besluit van 8 maart 2021 gegrond verklaard en de mate van arbeidsongeschiktheid van appellante per 5 januari 2021 vastgesteld op 57,96%. Aan het bestreden besluit liggen rapporten van een verzekeringsarts bezwaar en beroep en een arbeidsdeskundige bezwaar en beroep ten grondslag.

Uitspraak van de rechtbank

2. De rechtbank heeft het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard en daarmee het bestreden besluit in stand gelaten. De rechtbank heeft vastgesteld dat het geschil is beperkt tot de urenbeperking. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep inzichtelijk gemotiveerd dat een urenbeperking van 32 uur geïndiceerd is. De rapporten van verzekeringsarts E.C. van der Eijk hebben de rechtbank niet tot een ander oordeel gebracht.

Het standpunt van appellante

3.1. Appellante is het met de uitspraak van de rechtbank niet eens. Volgens appellante zijn de uit haar intensieve chemotherapie voortkomende cognitieve en vermoeidheidsklachten onderschat en had een verdergaande urenbeperking moeten worden aangenomen. Appellante heeft gesteld dat de beoordeling door de verzekeringsarts bezwaar en beroep bovendien inconsistent is. Ter onderbouwing van haar standpunt heeft appellante verwezen naar de door haar in beroep ingebrachte rapporten van verzekeringsarts Van der Eijk. Omdat uit die rapporten blijkt van ten opzichte

van de verzekeringsarts bezwaar en beroep berekend afwijkende bevindingen, had de rechtbank volgens appellante een onafhankelijk deskundige moeten benoemen. Zij heeft de Raad verzocht om dit alsnog te doen.

Het standpunt van het Uwv

3.2. Het Uwv heeft verzocht de aangevallen uitspraak te bevestigen.

Het oordeel van de Raad

4. De Raad beoordeelt aan de hand van wat appellante in hoger beroep heeft aangevoerd, de beroepsgronden, of de rechtbank het bestreden besluit over de mate van arbeidsongeschiktheid op 57,96% terecht in stand heeft gelaten. De Raad komt tot het oordeel dat het hoger beroep slaagt.

4.1. Op grond van artikel 5 van de Wet WIA bestaat recht op een WIA-uitkering als een betrokkene ten minste 35% arbeidsongeschikt is. De mate van arbeidsongeschiktheid wordt berekend door het loon dat een betrokkene in zijn laatste werk nog had kunnen verdienen, te vergelijken met het loon dat hij kan verdienen in passende functies. Deze beoordeling is gebaseerd op een verzekeringsgeneeskundig en een arbeidskundig onderzoek.

4.2. Tussen het Uwv en appellante bestaat verschil inzicht over de vraag welke beperkingen voor haar in verband met haar lichamelijke en psychische klachten per datum in geding moeten gelden. Met name gelet op het van de verzekeringsarts bezwaar en beroep afwijkende standpunt van medisch adviseur Van der Eijk over de urenbeperking, heeft de Raad het noodzakelijk geacht te worden geadviseerd door een onafhankelijke verzekeringsarts en daarom verzekeringsarts Roos-Vervoort als deskundige benoemd. De deskundige heeft geconcludeerd dat er een medische grond is voor het aanscherpen van de energetische beperkingen van appellante. Appellante is zes uur per dag en maximaal 30 uur per week belastbaar. De deskundige heeft deze conclusie gebaseerd op het dagverhaal van appellante bij de primaire beoordeling, de hoorzitting in bezwaar en op haar huidige belastbaarheid. Appellante is in staat gebleken haar huidige werk in meer of mindere mate drie uur per dag te kunnen verrichten. Daarbij heeft de deskundige toegelicht dat appellante na drie uur aaneengesloten werk, twee uur rust kan nemen en daarna nogmaals drie uur kan werken. Als appellante zich daaraan houdt,

wordt haar energetische belastbaarheid niet overschreden en heeft zij voldoende recuperatiemogelijkheden. De deskundige heeft toegelicht dat dit ook overeenkomt met het toenmalige en huidige dagverhaal van appellante met daarin verschillende activiteiten. Naar aanleiding van de reacties van partijen op het deskundigenrapport heeft de deskundige op 22 april 2025 nader gerapporteerd en deze conclusies en toelichtingen gehandhaafd. 4.3. Als uitgangspunt geldt volgens vaste rechtspraak dat de bestuursrechter het oordeel van een onafhankelijke door hem ingeschakelde deskundige volgt, indien de door deze deskundige gegeven motivering hem overtuigend voorkomt. Deze situatie doet zich in deze zaak voor. Het rapport van de deskundige geeft blijk van een zorgvuldig onderzoek en is inzichtelijk en consistent. De deskundige heeft dossierstudie verricht, appellante op 29 augustus 2024 onderzocht en de beschikbare medische gegevens uit het dossier bij de beoordeling betrokken.

4.4. Wat de verzekeringsarts bezwaar en beroep in reactie op het deskundigenrapport en de aanvulling daarop van 22 april 2025 heeft gesteld, vormt geen reden om de deskundige niet te volgen in haar conclusies. De deskundige heeft gemotiveerd toegelicht waarom wat appellante in bezwaar tegenover de verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft verklaard over haar slaapmomenten overdag niet als voldongen en vaststaand feit moet worden aangenomen. De verzekeringsarts bezwaar en beroep wordt ook niet gevolgd in zijn standpunt dat bij de urenbeperking van 30 uur per week een zekere marge tot 32 uur per week moet worden gehanteerd. De deskundige heeft inzichtelijk gemotiveerd waarom 30 uur per week voor appellante het maximum is. Het is verder onjuist dat bij een dergelijke urenbeperking altijd een zekere marge moet worden gehanteerd, wat de verzekeringsarts bezwaar en beroep onder verwijzing naar een uitspraak van de Raad¹ lijkt te veronderstellen.

4.5. De overwegingen in 4.2 tot en met 4.4 leiden tot de conclusie dat het bestreden besluit een deugdelijke medische onderbouwing ontbeert, omdat uit het deskundigenrapport volgt dat appellante op de datum in geding, 5 januari 2021, meer beperkt is dan het Uwv heeft aangenomen.

1 Zie de uitspraak van de Raad van 26 augustus 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:2204.

Conclusie en gevolgen

5. Het hoger beroep slaagt. De aangevallen uitspraak wordt vernietigd. Het beroep wordt alsnog gegrond verklaard en het bestreden besluit wordt vernietigd, voor zover daarin de mate van arbeidsongeschiktheid van appellante per 5 januari 2021 is vastgesteld op 57,96%. Het Uvw moet opnieuw beslissen op het bezwaar tegen het besluit van 8 maart 2021 met inachtneming van deze uitspraak. Hieruit volgt dat het Uvw de FML moet aanpassen met de in het deskundigenrapport genoemde aanvullende beperking ten aanzien van werktijden, namelijk maximaal 30 uur per week en zes uur per dag, waarbij appellante na drie uur aaneengesloten werk, twee uur rust moet kunnen nemen en daarna weer drie uur kan werken. Verder zal door middel van een nieuw arbeidskundig onderzoek moeten worden beoordeeld welke gevolgen dit heeft voor de aanspraken van appellante op grond van de Wet WIA. Met het oog op een efficiënte afdoening van het geschil bestaat aanleiding om met toepassing van artikel 8:113, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht te bepalen dat tegen het nieuwe besluit slechts bij de Raad beroep kan worden ingesteld.

6. Aanleiding bestaat om het Uvw te veroordelen in de proceskosten van appellante. Deze kosten worden op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht begroot op € 1.814,- voor verleende rechtsbijstand in beroep (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde van € 907,- per punt) en op € 1.360,50 voor verleende rechtsbijstand in hoger beroep (1 punt voor het hoger beroepschrift, 0,5 punt voor de zienswijze van 8 november 2024, met een waarde van € 907,- per punt), in totaal € 3.174,50. Appellante heeft daarnaast facturen van de door haar ingeschakelde deskundige overgelegd ter hoogte van een totaal van € 4.976,61. Ook deze door het Uvw niet betwiste kosten komen voor vergoeding in aanmerking. Het totaalbedrag aan proceskosten dat het Uvw aan appellante moet vergoeden bedraagt daarmee € 8.151,11. Daarnaast moet het Uvw aan appellante het in beroep en hoger beroep betaalde griffierecht vergoeden.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- vernietigt de aangevallen uitspraak;
- verklaart het beroep tegen het besluit van 24 mei 2022 gegrond en vernietigt dat besluit, voor zover

daarin de mate van arbeidsongeschiktheid van appellante per 5 januari 2021 is vastgesteld op 57,96%;

- draagt het Uvw op een nieuwe beslissing op het bezwaar tegen het besluit van 8 maart 2021 te nemen met inachtneming van deze uitspraak en bepaalt dat beroep tegen dit besluit slechts bij de Raad kan worden ingesteld;
- veroordeelt het Uvw in de proceskosten van appellante tot een bedrag van € 8.151,11;
- bepaalt dat het Uvw aan appellante het in beroep en hoger beroep betaalde griffierecht van in totaal € 186,- vergoedt.

NOOT*Maximum is maximum*

1. De vraag of een urenbeperking moet worden aangenomen en, zo ja, hoe die er dan uit moet zien, is waarschijnlijk het meest bediscussieerde thema in arbeidsongeschiktheidsland. In deze noot ga ik dat thema echter niet uitgebreid uitwerken, maar beperk ik mij tot de vaak voorkomende relativering van een eenmaal vastgestelde urenbeperking en tot de aanpassing van het CBBS per 8 maart 2024.

Is een urenbeperking absoluut of is er een marge?

2. Zoals blijkt uit de uitspraak van de CRvB van 26 augustus 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:2204, is dat maar net afhankelijk van de situatie. R.o. 4.2 van die uitspraak laat aan duidelijkheid niet veel te wensen over:

“Indien de verzekeringsarts van oordeel is dat een werkdagbeperking *niet* op een *precies* aantal uren valt vast te stellen, dan dient hij zich daarvan te onthouden en van meet af aan *kenbaar* te maken *dat* en *in hoeverre* er in medisch opzicht sprake is van een *zekere* marge.

Indien hij daarentegen *wel* is overgegaan tot vaststelling van een *strikte* urenbeperking, dan dienen zowel de verzekerde als de toetsende instanties van de juistheid daarvan te kunnen uitgaan en is het *niet aanvaardbaar* te achten dat de verzekeringsarts en de arbeidsdeskundige, zulks uitsluitend in verband met de bandbreedtesystematiek, telkenmale *achteraf* overgaan tot een *nadere beoordeling* of het in eerste instantie met betrekking tot de urenbeperking vastgelegde medische uitgangspunt vatbaar is voor een *zekere*

relativering (zie de uitspraak van 11 maart 2003, ECLI:NL:CRVB:2003:AF8482) (cursivering EvdB).

3. De verzekeringsarts kan dus niet later zeggen dat hij het eigenlijk anders bedoelde; het moet in één keer goed:

- Als er sprake is van een zekere marge, dan dient de verzekeringsarts dat *van meet af aan* duidelijk te maken en daarbij *ook* aan te geven *hoe breed* die marge dan precies is.
- Doet hij dat niet en noemt hij *alleen* het *aantal* uren, dan geldt dat aantal uren als *absoluut maximum* (“strikte urenbeperking”) en kan dat aantal uren niet naderhand (dat wil zeggen: naar aanleiding van het resultaat van de functieduiding) worden gerelativeerd.

4. Tegen deze achtergrond wekt het geen verbazing dat de CRvB het standpunt van de verzekeringsarts bezwaar en beroep dat er altijd een zekere marge moet worden gehanteerd, niet accepteert: de deskundige heeft aangegeven dat 30 uur het maximum is en dan is 30 uur ook echt het maximum.

Aanpassing CBBS

5. Vanaf 8 maart 2024 is versie 6 van het CBBS en de daarbij behorende Basisinformatie CBBS van kracht.¹ Blijkens het voorwoord daarbij zijn het CBBS en de basisinformatie aangepast om de beoordeling van de duurbelastbaarheid beter vorm te geven binnen CBBS, waardoor het beter past binnen de relevante kaders en beter uitvoerbaar is. Daartoe zijn binnen hoofdstuk 6 nieuwe scoreregels toegevoegd voor de beoordelingspunten 6.2 (uren per dag) en 6.3 (uren per week).

Uren per dag: CBBS 5

6. In CBBS 5 kent beoordelingspunt 6.2 (uren per dag) alleen de scores met een marge:

- “0 norm, kan *gemiddeld tenminste* 8 uur per dag werken.

- 1 enigszins beperkt, kan *gemiddeld ongeveer* 8 uur per dag werken.
- 2 licht beperkt, kan *gemiddeld ongeveer* 6 uur per dag werken, namelijk...
- 3 beperkt, kan *gemiddeld ongeveer* 4 uur per dag werken, namelijk...
- 4 zeer beperkt, kan *gemiddeld ongeveer* 2 uur per dag werken, namelijk...”

7. Als sprake is van een strikte urenbeperking (dus met een absoluut maximum), dan moet de verzekeringsarts dat in een (beperkende) toelichting aangeven.

Uren per dag: CBBS 6

8. In CBBS 6 zijn deze scores omgedoopt tot versie *a* en nieuwe scores toegevoegd met een maximum (de *b*-versie):

- “0 norm, kan gemiddeld ten minste 8 uur per dag werken
- 1a enigszins beperkt, kan gemiddeld ongeveer 8 uur per dag werken, namelijk...
- 1b enigszins beperkt, kan *niet meer dan* 8 uur per dag werken
- 2a licht beperkt, kan gemiddeld ongeveer 6 uur per dag werken, namelijk...
- 2b licht beperkt, kan *niet meer dan* 6 uur per dag werken
- 3a beperkt, kan gemiddeld ongeveer 4 uur per dag werken, namelijk...
- 3b beperkt, kan *niet meer dan* 4 uur per dag werken
- 4a zeer beperkt, kan gemiddeld ongeveer 2 uur per dag werken, namelijk...
- 4b zeer beperkt, kan *niet meer dan* 2 uur per dag werken”

9. Blijkens het voorwoord is het voordeel daarvan dat de verzekeringsarts niet meer verplicht is een beperkende toelichting te geven, hetgeen minder foutgevoelig is en meer inzichtelijk voor de buitenwereld.

Uren per week: CBBS 5

10. Ook beoordelingspunt 6.3 (uren per week) kent in CBBS 5 alleen scores met een marge en moet een strikte urenbeperking in een beperkende toelichting worden aangeven:

- “0 norm, kan *gemiddeld ten minste* 40 uur per week werken
- 1 enigszins beperkt, kan *gemiddeld ongeveer* 40 uur per week werken
- 2 licht beperkt, kan *gemiddeld ongeveer* 30 uur per week werken, namelijk...

1 Op 24 november 2025 nog te vinden op <https://www.uuw.nl/assets/files/b183a04c-4fbf-4cbd-9567-2461892a74e9/bijlage-1-basisinformatie-cbbs-versie-maart-2024.pdf>, maar op 25 november niet meer. Kennelijk heeft het UWV die pagina inmiddels verwijderd. Maar via de Internet Archive Wayback Machine is hij wel te vinden: <https://web.archive.org/web/20240602215252/https://www.uuw.nl/overuuv/Images/bijlage-1-basisinformatie-cbbs-versie-maart-2024.pdf>.

- 3 beperkt, kan *gemiddeld ongeveer* 20 uur per week werken, namelijk...
- 4 zeer beperkt, kan *gemiddeld ongeveer* 10 uur per week werken, namelijk..."

Uren per week: CBBS 6

11. CBBS 6 voegt ook hier (als *b-versies*) maximumvarianten toe, maar gaat nog verder door nieuwe tussenstappen in te voegen, waardoor de urenbeperking niet meer in stappen van 10 uur wordt beoordeeld, maar in stappen van 5 uur:

- "0 norm, kan gemiddeld *ten minste* 40 uur per week werken
- 1a beperkt, kan gemiddeld ongeveer 40 uur per week werken, namelijk...
- 1b beperkt, kan *niet meer dan* 40 uur per week werken
- 2 beperkt, kan gemiddeld ongeveer 35 uur per week werken, namelijk...
- 3a beperkt, kan gemiddeld ongeveer 30 uur per week werken, namelijk...
- 3b beperkt, kan *niet meer dan* 30 uur per week werken
- 4 beperkt, kan gemiddeld ongeveer 25 uur per week werken, namelijk...
- 5a beperkt, kan gemiddeld ongeveer 20 uur per week werken, namelijk...
- 5b beperkt, kan *niet meer dan* 20 uur per week werken
- 6 beperkt, kan gemiddeld ongeveer 15 uur per week werken, namelijk...
- 7a beperkt, kan gemiddeld ongeveer 10 uur per week werken, namelijk...
- 7b beperkt, kan *niet meer dan* 10 uur per week werken
- 8 beperkt, kan *minder dan* 10 uur per week werken, namelijk..."

Uren per week in CBBS 6: ingebouwde relativering

12. Het toevoegen van nieuwe varianten betekent dat ook de matchingtabel is aangepast.² De systematiek is echter hetzelfde gebleven als bij CBBS 5: er geldt een marge van 5 uur per week naar boven. Bij een "gemiddeld ongeveer"-score worden alle functies met een urenomvang tot en met de grenswaarde automatisch geaccepteerd en functies met een urenomvang binnen een

marge van 5 uur boven de grenswaarde met een signalering gepresenteerd.

Bijvoorbeeld: bij de score 'Beperkt (5a), kan gemiddeld ongeveer 20 uur per week werken' worden ook functies met een urenomvang van 20 tot en met 25 uur per week geselecteerd, zij het dat deze wel met een signalering worden gepresenteerd.

13. Een *marge* van 5 uur naar boven past echter niet bij een systematiek waarbij de *breedte* van de schijven *eveneens* 5 uur bedraagt. Een marge ter grootte van de *volledige schijfbreedte* doet immers per saldo het *verschil* tussen de schijven teniet: een functie met een urenomvang van 25 uur per week kan dan zowel worden geduid bij een urenbeperking van 'gemiddeld ongeveer 20 uur' als bij een urenbeperking van 'gemiddeld ongeveer 25 uur'. Ervan uitgaande dat de verzekeringsarts bewust heeft gekozen voor 20 uur en niet voor 25 uur, lijkt mij dat niet met elkaar te rijmen.

14. Een marge van 5 uur past *wel* bij de in CBBS 5 gehanteerde schijven van 10 uur: de marge omvat daar de *helft* van de breedte van de schijf. Het lijkt mij dan ook meer voor de hand te liggen om bij een schijfbreedte van 5 uur een marge van 2 uur te hanteren.

15. Of de relatie tussen marge en schijfbreedte over het hoofd is gezien, weet ik niet. Maar ik kan het me nauwelijks voorstellen. Het lijkt er dan ook meer op dat de tussenliggende stappen *op voorhand* zijn *gerelativeerd*. De ervaring zal moeten leren of die tussenliggende stappen daadwerkelijk in de praktijk gaan worden gebruikt of dat de meeste verzekeringsarts toch zullen blijven vasthouden aan de oude schijven.

Toegift: 3 uur op – 2 uur af – 3 uur op

16. Het valt buiten het bestek van de discussie over maximum of marge, maar ik kan het toch niet laten. De door de CrvB ingeschakelde deskundige heeft toegelicht dat appellante *na drie uur* aaneengesloten werk, *twee uur rust* kan nemen en daarna *nogmaals drie uur* kan werken. Twee keer 3 uur is 6 uur op een dag, maal 5 dagen is 30 uur per week.

Hoe denkt deze deskundige dat dit in de praktijk vorm kan worden gegeven? Het blijkt helaas niet uit de uitspraak. En overigens ook niet of zij zich daarover heeft uitgelaten en of zij daar überhaupt over heeft nagedacht.

2 Zie p. 305 van de Basisinformatie CBBS 6.0.

17. Maar gelet op de ongebruikelijkheid van een dergelijk arbeidspatroon had dat wel van haar mogen worden verwacht. Functies waarin na 3 uur werk 2 uur kan worden gepauzeerd om vervolgens weer 3 uur verder te werken, ben ik nog niet tegengekomen, laat staan dat dergelijke functies in het CBBS zijn opgenomen. Dat betekent dat om aan die 6 uur per dag te komen er twee functies moeten worden *gecombineerd*.

18. Op zich is werken in een combinatie van twee deeltijdfuncties natuurlijk best mogelijk. Maar het is ook een bekend gegeven dat werken in een combinatie van deeltijdfuncties *zwaarder* is dan werken in een enkele functie met een urenomvang die gelijk is aan die van de deeltijdfuncties tezamen. Zie CRvB 24 september 1997, ECLI:NL:CRVB:1997:AA8735:

“Om redenen van zorgvuldigheid is het volgen van deze schattingsmethode (een combinatie van voltijd- en deeltijdfuncties tot een totaal van (in die zaak) 55 uur per week, EvdB) echter *alleen dan aanvaardbaar* wanneer vaststaat:

- dat er *medisch* gezien *geen bezwaar* bestaat tegen het in combinatie vervullen van twee functies gedurende in totaal 55 uur per week, mede in aanmerking genomen de omstandigheid dat het *vervullen van twee functies* in het algemeen *belastender* is voor een belanghebbende dan het vervullen van *één functie gedurende hetzelfde aantal uren*;
- dat de voorgehouden passende functies blijken arbeidskundig onderzoek in een zodanige omvang voorkomen dat zij tezamen in een omvang van 55 uur per week kunnen worden vervuld;
- dat de aan betrokkene voorgehouden functies ook feitelijk kunnen worden gecombineerd” (cursivering EvdB).

19. Dat betekent dat als de totale duurbelastbaarheid per dag is opgebouwd uit twee (langdurig) onderbroken periodes van werk, bij het vaststellen van de belastbaarheid ook dat aspect behoort te worden betrokken. Of de deskundige inderdaad ook met dat aspect rekening heeft gehou-

den, blijkt echter niet uit de uitspraak. Maar het zou mij niet verbazen als dit niet het geval is.

E. van den Bogaard

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam, voorzitter van de Adviescommissie bestuursrecht van de Nederlandse Orde van Advocaten en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten SSZ

304

Stagevergoeding terecht verrekend met Wajong-uitkering

Centrale Raad van Beroep
15 oktober 2025, nr. 24/1584 WAJONG,
ECLI:NL:CRVB:2025:1513
(Weyers, Smit-Colenbrander, Akkerman)

Evenredigheidsbeginsel.

[Wajong art. 2:40]

Er is geen sprake van een bijzondere, niet door de wetgever verdisconteerde omstandigheid die maakt dat art. 2:40 Wajong in dit geval buiten toepassing zou moeten blijven. De Wajong is juist bedoeld voor mensen zoals appellant die vanwege ziekte of gebrek niet zelf in hun inkomen kunnen voorzien. De wetgever heeft er daarbij voor gekozen om, ongeacht de achtergrond van de ziekte, levensverwachting en mate van arbeidsongeschiktheid, inkomen in mindering te brengen op de uitkering. Deze verrekening van inkomen is voor iedere jonggehandicapte die valt onder hoofdstuk 2 van de Wajong hetzelfde. De wetgever moet zich bij het opstellen van een dergelijke algemeen geldende regeling gerealiseerd hebben dat daarmee geen onderscheid wordt gemaakt tussen de aandoeningen en de verschillen in levensverwachting die jonggehandicapten kunnen hebben. Aan de vraag of toepassing van art. 2:40 Wajong zozeer in strijd komt met het evenredigheidsbeginsel dat die toepassing achterwege zou moeten blijven, komt de Raad daarom niet toe.